

ความสัมพันธ์ระหว่างอาชญากรรมและโทษศึกษากรณีความผิดทางเพศ

ตามกฎหมายอาญามาตรา276วรรคแรกกับมาตรา277วรรคแรก

คชาพัฒน์ บุญเงิน*

รศ. อัจฉรียา ชูตินันท์**

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความร้ายแรงของอาชญากรรมและโทษกรณีความผิดทางเพศตามกฎหมายอาญา มาตรา276วรรคแรกกรณีข่มขืนผู้ใหญ่ที่มีอายุกว่าสิบห้าปี กับมาตรา277วรรคแรกกรณีข่มขืนกระทำชำเราเด็กอายุกว่าสิบสามปีแต่ไม่เกินสิบห้าปี ว่าอาชญากรรมใดมีความร้ายแรงสูงกว่า และความเหมาะสมสัมพันธ์กันกับอัตราโทษที่บัญญัติไว้แล้วหรือไม่

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและมาตรการคุ้มครองต่างๆที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมทางเพศ ประกอบกับแนวคิด ทฤษฎีเรื่องโทษพบว่า การกระทำความผิดกับเด็กเป็นอาชญากรรมที่มีความร้ายแรงมากกว่าอาชญากรรมที่เกิดกับผู้ใหญ่ ไม่ว่าจะในเรื่องสภาพของเด็กทางกายภาพ ซึ่งส่วนใหญ่ยังมีความเจริญเติบโตและพัฒนาการทางด้านต่างๆ เช่น ร่างกาย จิตใจ การศึกษาอบรม ประสบการณ์ ความรู้สึกนึกคิด สติปัญญา ยังไม่ดีเพียงพอที่จะป้องกันตนเองได้ อาจทำให้ตกเป็นเหยื่อของการก่ออาชญากรรมได้ง่าย อีกทั้งผลที่เกิดจากการกระทำข่มขืนกระทบต่อสภาพจิตใจและร่างกายของเด็กที่ยังไม่เติบโตเต็มที่ย่อมเกิดความเสียหายที่รุนแรงมากกว่าแต่เมื่อพิจารณาจากอัตราโทษที่กำหนดไว้ให้มีอัตราโทษที่เท่ากัน ทั้งสองมาตราดังกล่าวจึงไม่มีความสัมพันธ์ความสัมพันธ์ระหว่างความร้ายแรงของอาชญากรรมและโทษ

เมื่อศึกษาถึงกฎหมายอาญาของต่างประเทศ ทั้งที่ใช้ระบบกฎหมายลายลักษณ์อักษรอย่างเช่นประเทศฝรั่งเศส และแบบที่ใช้ระบบกฎหมายจารีตประเพณีอย่างเช่นประเทศอังกฤษพบว่า ได้ให้การกระทำ ความผิดทางเพศกับเด็กเป็นอาชญากรรมที่มีความร้ายแรงมากกว่าและได้กำหนดโทษหรือบทลงโทษที่สูงกว่าการกระทำความผิดทางเพศที่กระทำต่อผู้ใหญ่ หากย้อนดูกฎหมายอาญาของประเทศไทยในอดีต ก็เคยกำหนดโทษให้มีความสัมพันธ์ระหว่างความร้ายแรงของอาชญากรรม

ดังนั้น ในวิทยานิพนธ์เล่มนี้ จึงเสนอให้มีการพิจารณากฎหมายอาญาในความผิดทางเพศ โดยพิจารณาจากคุณธรรมทางกฎหมายว่ามุ่งคุ้มครองสิ่งใด มุ่งคุ้มครองสังคมซึ่งเป็นมหาชนหรือมุ่งคุ้มครอง

* นักศึกษาหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ ปรดิพนมยงค์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

** ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

เอกชน สิ่งใดมีความสำคัญมากกว่าและกำหนดมาตรการลงโทษให้ได้สัดส่วนเหมาะสมกันในความผิดทางเพศที่บัญญัติในมาตรา 277วรรคแรก กับความผิดในมาตรา 276 วรรคแรก โดยแก้ไขเพิ่มเติมโทษให้มีความสัมพันธ์กันกับความร้ายแรงของอาชญากรรม อันจะทำให้กฎหมายอาญาจะมีประสิทธิภาพในการคุ้มครองป้องกัน และเกิดผลข่มขู่หรือยับยั้งการกระทำความผิดที่เกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศได้ดียิ่งขึ้น

1. บทนำ

อาชญากรรม คือ การกระทำหรือละเว้นการกระทำอันฝ่าฝืนต่อกฎหมายซึ่งกระทำโดยปราศจากข้ออ้างหรือ มีเหตุอันสมควร แม้กฎหมายอาญาจะมีบทบัญญัติแน่นอนหรือความถูกต้องแต่ความผิดในทางศีลธรรมทั้งหมดก็มิได้เป็นความผิดอาญาในทางกลับกันความผิดทางอาญาก็ไม่จำเป็นต้องเป็นความผิดทางศีลธรรมเสมอไปทุกสังคมนั้นมีอาชญากรรม อาชญากรรมยังเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นมาเป็นเวลานาน ไม่

ในสภาพสังคมไทยเมื่อกล่าวถึงอาชญากรรมที่มีความรุนแรง และมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น คือเรื่องความผิดเกี่ยวกับเพศ ความผิดเกี่ยวกับเพศฐานข่มขืนกระทำชำเรา นั้น เป็นความผิดที่มีผลกระทบต่อร่างกาย และเป็นความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพ บังคับและการข่มขืนใจของผู้ถูกระทำ เป็นการทำลายสิ่งที่ผู้หญิงหวงแหนและรักษาไว้ ผู้กระทำความผิดอาจกระทำตามลำพัง หรือร่วมกัน กระทำผิดต่อชายหรือหญิงหรือเด็ก โดยผู้ถูกระทำนั้น ไม่ยินยอม การข่มขืนเป็นรูปแบบหนึ่งของการทำร้าย ซึ่งคนหนึ่งได้ใช้กำลังบังคับอีกคนหนึ่งให้มีเพศสัมพันธ์ด้วย ซึ่งขัดกับความต้องการ เนื่องมาจากการทำให้เสียอิสรภาพ นับเป็นอาชญากรรมอย่างหนึ่งที่มีความร้ายแรงที่สุด ผู้ใดถูกล่วงละเมิดทางเพศโดยไม่ยินยอมย่อมจะเป็นความเสียหายที่ติดตัวไปตลอดทั้งในความทรงจำของตนเอง และยังสามารถถูกสังคมรอบข้างประณามได้อีกด้านหนึ่ง เช่นนี้ย่อมทำให้ผู้ถูกระทำนั้นเกิดความทุกข์ทรมานที่จะดำรงชีวิตอยู่ในสังคมร่วมกับผู้อื่น หรือไม่อยากจะใช้ชีวิตอยู่ต่อไป ความผิดฐานดังกล่าวก่อปัญหาแก่สังคมโดยรวมเป็นอย่างมากที่

การกระทำผิดทางเพศต่อเด็ก เป็นความผิดทางเพศที่ร้ายแรงซึ่งกฎหมายอาญามุ่งคุ้มครองการกระทำความผิดต่อเด็กเป็นพิเศษ ทางสติปัญญายังเป็นผู้ไร้เดียงสาในเรื่องเกี่ยวกับเพศ และสภาพร่างกายยังไม่สามารถปกป้องตนเองจากการถูกระบุร้าย อาชญากรอาจอาศัยความอ่อนวัยของเด็กหญิงไม่ว่าจะทางร่างกายและจิตใจโดยหลอกลวงหรือใช้กำลังข่มขู่จึงอาจตกเป็นเหยื่อจากการกระทำผิดได้โดยง่ายเมื่อมีการกระทำผิดทางกฎหมายอาญาย่อมต้องถูกลงโทษตามกฎหมายอาญาที่ได้บัญญัติไว้ โดยการลงโทษต้องได้สัดส่วนกับอาชญากรรม Beccaria² ได้กล่าวว่า “ขนาดของอาชญากรรมคือความเสียหายที่เกิดขึ้นต่อสังคม” ดังนั้นตามแนวความคิดของ Beccaria หากอาชญากรสร้างความเสียหายมากก็ควร หลักการกำหนดโทษตามสัดส่วนของการกระทำความผิดนี้ มีวัตถุประสงค์หลัก คือ เป็นการเลือกบทลงโทษที่มีความเหมาะสมกับ

¹อาทิตย์ ไครบุตร <https://www.l3nr.org/posts/337346> สืบค้นเมื่อ 22 กุมภาพันธ์ 2560

²Cesare Beccaria. On Crimer and Punishment, crim_pun.htm สืบค้นเมื่อ 22 กุมภาพันธ์ 2560

ระดับความหนักเบาของความผิด ซึ่งหากระบบลงโทษการกระทำความผิดทุกกรณีเหมือนกันหมด อาจทำให้
ตำหนิระบบดังกล่าวได้ว่า ในเชิงความรู้สึกรู้สึกต่อการลงโทษที่แตกต่างกัน เพราะการลงโทษที่เหมือนกันอาจ
ส่งผลกระทบต่อบุคคลที่ถูกลงโทษได้ในสัดส่วนต่างกัน ซึ่งสังคมคาดหวังว่า การลงโทษจะมีผลเป็นการ
ควบคุมสังคม และควบคุมอาชญากรรมโดยเฉพาะตามทฤษฎีลงโทษเพื่อยับยั้งข่มขู่ (Utilitarian or Reductive
Justification) ซึ่งมีเหตุผลว่า การลงโทษมีผลทำให้อาชญากรรมลดลงได้ การลงโทษที่รุนแรงจะเป็นการ
ยับยั้งการกระทำผิด หรือมีผลป้องกันอาชญากรรม (Deterrence)

กฎหมายอาญาได้บัญญัติในความผิดเกี่ยวกับเพศฐานข่มขืนกระทำชำเราไว้สองมาตราคือข่มขืน
กระทำชำเราบุคคลอายุกว่าสิบห้าปีในมาตรา 276 และกระทำชำเราเด็กอายุต่ำกว่าสิบห้าปีในมาตรา 277 ใน
มาตรา 276 คุณธรรมทางกฎหมายมุ่งคุ้มครองเสรีภาพทางเพศ เป็นความผิดที่ผู้เสียหายสามารถสละคุณธรรม
ทางกฎหมายได้ เป็นความผิดอันยอมความได้ ต่างจากมาตรา 277 คุณธรรมทางกฎหมายมุ่งคุ้มครองเสรีภาพ
ทางเพศและศีลธรรมทางเพศโดยรัฐเป็นผู้เสียหาย ซึ่งเป็นมาตราที่มุ่งคุ้มครองสังคม เป็นอาชญากรรมที่มี
ความร้ายแรงมาตรา 277 ดังกล่าวกำหนดให้เป็นฐานความผิดที่ไม่สามารถยอมความได้ ซึ่งต่างจาก มาตรา
276 ที่สามารถยอมความกันได้ ความผิดทางเพศตามมาตรา 277 จึงมีความรุนแรงกว่า

แต่เมื่อพิจารณาอัตราโทษที่กฎหมายบัญญัติในความผิดทางเพศที่กระทำต่อบุคคลอายุกว่า 15 ตาม
มาตรา 276 วรรคแรก³ “ผู้ใดข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่น ระวังโทษจำคุก 4-20 ปี และปรับ...” เปรียบเทียบกับ
ความผิดทางเพศที่กระทำต่อเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี ตามมาตรา 277 วรรคแรก⁴ “ผู้ใดกระทำชำเราเด็กอายุไม่เกิน
15 ปี ไม่ว่าจะเด็กจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ระวังโทษจำคุก 4-20 ปี และปรับ...” จะเห็นได้ว่ากฎหมายได้บัญญัติ
ระวังโทษไว้เท่ากันแต่เมื่อพิจารณาถึงความรุนแรงของอาชญากรรมมาตรา 277 แล้ว การกระทำความผิดที่
กระทำต่อเด็กย่อมมีความรุนแรงหรือร้ายแรงมากกว่า สัดส่วนของอัตราโทษในการกระทำความผิดทางเพศ
ต่อเด็กจึงต้องมีโทษที่สูงกว่า ผู้เขียนเห็นว่ากฎหมายทั้งสองมาตราดังกล่าวยังไม่มีความสัมพันธ์กันระหว่าง
ความรุนแรงของอาชญากรรมและโทษที่บัญญัติไว้ตามกฎหมายจึงสมควรแก้ไขเพื่อให้กฎหมายอาญามี
ประสิทธิภาพส่งผลให้การลงโทษเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่มีลักษณะข่มขู่ เป็นการยับยั้งและป้องปราม
ผู้กระทำผิดให้ได้ผล ซึ่งจะช่วยให้อาชญากรรมทางเพศต่อเด็กลดลงด้วย

---

³มาตรา 276 วรรคแรก ผู้ใดข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่น โดยขู่เข็ญด้วยประการใดๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยผู้อื่น
นั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้ผู้อื่นนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวังโทษจำคุกตั้งแต่สี่ถึง
ยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดพันบาทถึงสี่หมื่นบาท

⁴มาตรา 277 วรรคแรก ผู้ใดกระทำชำเราเด็กอายุไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภรรยาหรือสามีของตน โดยเด็กจะยินยอม
หรือไม่ก็ตาม ต้องระวังโทษจำคุกตั้งแต่สี่ถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดพันบาทถึงสี่หมื่นบาท

กฎหมายที่ประเทศส่วนใหญ่ใช้ปกครองนั้นมีสองระบบที่สำคัญคือที่ใช้ระบบกฎหมายจารีตประเพณี และระบบลายลักษณ์อักษร ซึ่งทั้งสองระบบมีการบัญญัติเรื่องความผิดทางเพศ ความผิดทางเพศที่กระทำต่อเด็กและบทลงโทษไว้ทั้งสิ้น อาจแตกต่างกันที่ลักษณะความผิด อายุของเด็กซึ่งเป็นไปตามลักษณะของสังคมที่มีความแตกต่างกัน แต่สิ่งที่เหมือนกันคือเรื่องความผิดทางเพศที่กระทำกับเด็กนั้นถูกกำหนดเป็นความผิดที่มีความรุนแรงกว่าปกติ ดังนี้

2.1 ความผิดทางเพศตามกฎหมายประเทศอังกฤษ (Common Law)

แม้ประเทศอังกฤษจะเป็นประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายจารีตประเพณี แต่ปัจจุบันกฎหมายอังกฤษกำหนดความผิดไว้โดยกฎหมายลายลักษณ์อักษร (Statutory Offences) โดยมีกฎหมายบัญญัติว่าด้วยความผิดอาญาโดยเฉพาะ⁵ในเรื่องความผิดทางเพศอังกฤษได้บัญญัติเรื่องความผิดทางเพศไว้ในพระราชบัญญัติความผิดทางเพศ ค.ศ. 2003 (The Sexual Offences Act 2003) กำหนดเรื่องอายุของเด็กที่ได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว ให้อายุที่อายุต่ำกว่า 13 ปีเป็นเด็ก และอายุกว่า 13 ปีเป็นผู้ใหญ่ โดยแบ่งออกเป็นสองมาตราคือ ข่มขืนกระทำชำเราตาม มาตรา 1 และกระทำชำเราเด็กอายุต่ำกว่า 13 ปีตาม มาตรา 5 และกำหนดหลักเกณฑ์ในการกำหนดบทลงโทษที่ผู้กระทำความผิดอาญาไว้ในพระราชบัญญัติความยุติธรรมแห่งอาญา 2003 มาตรา 224 โดยอธิบายได้ดังนี้

พระราชบัญญัติความผิดทางเพศ ค.ศ. 2003 มาตรา 1⁶ การข่มขืนกระทำชำเรา...(2)ผู้กระทำความผิดฐานนี้ต้องระวางโทษสูงสุดไม่เกินจำคุกตลอดชีวิต

พระราชบัญญัติความผิดทางเพศ ค.ศ. 2003 มาตรา 5การกระทำชำเราเด็กอายุต่ำกว่า 13ปี...(2)ผู้กระทำความผิดฐานนี้ต้องระวางโทษสูงสุดไม่เกินจำคุกตลอดชีวิต

ในประเทศอังกฤษ ความผิดเกี่ยวกับเพศเป็นความผิดร้ายแรง ทั้งสองมาตรากำหนดโทษไว้เท่ากันโดยกำหนดโทษขั้นสูงเอาไว้คือโทษจำคุกตลอดชีวิต เพื่อเปิดโอกาสให้ศาลใช้ดุลยพินิจในการกำหนดด้วย ที่เรียกว่ากระบวนการกำหนดโทษ⁷(Sentencing process) โดยศาลจะกำหนดโทษให้เหมาะสมกับความร้ายแรงของความผิด และสภาพของตัวผู้กระทำผิด และเพื่อให้การใช้ดุลยพินิจในการลงโทษมี

---

⁵สถาบันวิจัยและให้คำปรึกษาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. รายงานการศึกษาระดับสมบูรณณ์ โครงการวิจัยเรื่อง “ศึกษาความเป็นไปได้

ในการกำหนดชั้นโทษ และการนำไปปรับใช้ในประมวลกฎหมายอาญา”, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พ.ศ. 2549 หน้า 63.

⁶ The Sexual Offences Act 2003

⁷สถาบันวิจัยและให้คำปรึกษาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. รายงานการศึกษาระดับสมบูรณณ์ โครงการวิจัยเรื่อง “ศึกษาความเป็นไปได้

ในการกำหนดชั้นโทษ และการนำไปปรับใช้ในประมวลกฎหมายอาญา”, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พ.ศ. 2549 หน้าหน้า 64.

ความเสมอภาคเป็นธรรม ยุติธรรมเป็นแนวทางเดียวกันทั่วประเทศ อังกฤษจึงจัดทำแนวทางการกำหนดโทษ ให้ศาลในอังกฤษและเวลส์ใช้อังกฤษได้จัดทำคู่มือแนวทางการกำหนดโทษ ในความผิดเกี่ยวกับเพศ (Sexual Offences Definitive Guideline)⁸ โดยแนวทางการกำหนดโทษ ในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ที่มีการกำหนดโทษขั้นสูงในกฎหมายให้จำคุกตลอดชีวิต คู่มือแนวทางการกำหนดโทษวางแนวทางให้ลงโทษจำคุกระหว่าง 4-19 ปี ส่วนในฐานความผิดข่มขืนกระทำชำเราเด็กอายุต่ำกว่า 13 ปี ที่มีการกำหนดโทษขั้นสูงในกฎหมายให้จำคุกตลอดชีวิต คู่มือแนวทางการกำหนดโทษวางแนวทางให้ลงโทษจำคุกระหว่าง 6-19 ปี

2.2 ความผิดทางเพศตามกฎหมายประเทศฝรั่งเศส(Civil Law)

ประเทศฝรั่งเศสเป็นประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายลายลักษณ์อักษร เช่นเดียวกับประเทศไทยอีกทั้งยังได้กำหนดเรื่องอายุของเด็กที่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายความผิดทางเพศโดยกำหนดให้บุคคลที่อายุต่ำกว่า 15 ปี นั้นเป็นเด็กและอายุกว่า 15 ปีเป็นผู้ใหญ่และยังเป็นประเทศที่ต้นแบบที่ใช้เป็นพื้นฐานในการยกร่างกฎหมายของประเทศไทยในอดีตอีกด้วย

ประเทศฝรั่งเศสได้จัดให้ความผิดเกี่ยวกับทางเพศอยู่ในความผิดขั้นสูงหรือขั้นร้ายแรงเพราะถือว่าความผิดประเภทนี้ส่งผลกระทบต่อความสงบเรียบร้อยของสังคมอย่างรุนแรงอีกทั้งยังเป็นความผิดต่อกฎหมายเกี่ยวกับความมั่นคงของรัฐความผิดประเภทนี้จึงมีอัตราโทษสูง โดยประเทศฝรั่งเศสได้บัญญัติในเรื่องความผิดทางเพศไว้ในกฎหมายอาญาส่วนที่ 3 ว่าด้วยการกระทำผิดทางเพศ มาตรา 222-22 ถึงมาตรา 222-33⁹ โดยกล่าวถึงเรื่องการข่มขืนกระทำชำเราไว้ โดยเฉพาะใน มาตรา 222-23 ถึง มาตรา 222-26

โดยความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราแบ่งออกเป็นสองมาตราคือ

มาตรา 222-23 การล่วงละเมิดทางเพศนั้น ไม่ว่าจะด้วยวิธีใด, โดยวิธีตามธรรมชาติ, การกระทำใช้ความรุนแรง, บังคับ ข่มขู่, และทำให้ตกใจกลัว เป็นการข่มขืนกระทำชำเรา... ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราต้องระวางโทษจำคุก 15 ปี

มาตรา 222-24 การข่มขืนต่อไปนี้ระวางโทษจำคุก 20 ปี ... 2. ข่มขืนกระทำชำเราต่อบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี จะเห็นว่าประเทศฝรั่งเศสได้ให้ความสำคัญต่อการกระทำผิดทางเพศต่อเด็กเป็นอย่างมาก เนื่องจากความอ่อนเยาว์ของเด็กจึงอาจตกเป็นเหยื่อของอาชญากรรมทางเพศได้ง่ายจึงต้องหาทางคุ้มครองเป็นพิเศษ เห็นได้ว่าการข่มขืนกระทำชำเราบุคคลที่มีอายุกว่า 15 ปี ผู้ที่กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกสูงถึง 20 ปี ซึ่งมีโทษจำคุกสูงกว่าการข่มขืนบุคคลในมาตรา 222-23 ถึง 5 ปี ทั้งนี้จะเห็นว่า ตามกฎหมายอาญาของฝรั่งเศสนั้นพิจารณาถึงอายุของผู้กระทำ ดังนั้นหากศาลพิจารณาคดีแล้วพิพากษาว่าจำเลย

⁸ www.sentencingcouncil.org.uk/publication/item/sexual-offences-guideline/ สืบค้นเมื่อ 22 กุมภาพันธ์ 2560

⁹ ARTICLE 222-23 of the french Penal Code

กระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราบุคคลอายุต่ำกว่า 15 ปี ต้องระวางโทษจำคุก 20 ปี ไม่ได้พิจารณาว่าเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม

3.วิเคราะห์เปรียบเทียบความผิดและอัตราโทษกฎหมายมาตรา 276วรรคแรกและมาตรา 277วรรคแรกกับกฎหมายต่างประเทศ

ผู้เขียนมุ่งเน้นศึกษามาตรา 277 ในวรรคแรกกรณีการกระทำชำเราเด็กอายุต่ำกว่าสิบห้าปี โดยเด็กไม่ยินยอม เปรียบเทียบกับการข่มขืนผู้อื่น ตาม มาตรา 276 วรรคแรก ทั้งสองมาตรามีองค์ประกอบของการละเมิดเสรีภาพทางเพศอย่างเดียวกัน กฎหมายกำหนดให้ต้องรับโทษเท่ากัน แต่ความรุนแรงของอาชญากรรมที่เกิดกับเด็กนั้นย่อมรุนแรงกว่า เห็นได้ว่าตามมาตรา 277 วรรคแรกมีคุณธรรมทางกฎหมายมุ่งคุ้มครองส่วนบุคคลคือ เสรีภาพทางเพศ และยังมีคุณธรรมทางกฎหมายที่มุ่งคุ้มครองสังคมส่วนรวมอยู่ด้วยคือการห้ามมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก เป็นการคุ้มครองความอ่อนแอทางกายภาพ และทางเสรีภาพของเด็ก ซึ่งง่ายต่อการตกเป็นเหยื่อของการกระทำความผิดทางเพศ ซึ่งเมื่อมีการกระทำความผิดต่อเด็กเกิดขึ้นแล้วผลกระทบที่มีต่อตัวเด็กทางร่างกายอาจเกิดขึ้นในทันที และมีผลกระทบต่อจิตใจต่อไปในระยะยาว ซึ่งส่งผลกระทบต่อสังคมทำให้คุณภาพชีวิตของทรัพยากรบุคคลได้รับผลกระทบตามมา ดังนั้น การกระทำชำเราเด็กอายุไม่เกิน 15 ปี ไม่ว่าจะเด็กนั้นจะยินยอมสละคุณธรรมทางกฎหมายก็ตาม รัฐจึงมีหน้าที่ต้องป้องกันเนื่องจากพวกเขาเหล่านั้นยังด้อยประสบการณ์ในการตัดสินใจในการช่วยเหลือตนเอง เมื่อพิจารณาแล้วจะเห็นว่าการกระทำชำเราเด็ก โดยเด็กไม่ยินยอมนั้นเป็นอาชญากรรมที่ร้ายแรงกว่าการข่มขืนกระทำชำเราผู้ใหญ่

3.1 เปรียบเทียบความผิดและอัตราโทษกฎหมายอาญามาตรา276วรรคหนึ่งและมาตรา 277วรรคหนึ่งกับกฎหมายต่างประเทศ

ก. เปรียบเทียบกฎหมายประเทศอังกฤษ

ประเทศอังกฤษกำหนดเรื่องอายุแบ่งระหว่างความเป็นเด็กและผู้ใหญ่ หากบุคคลมีอายุต่ำกว่า 13 ปีเป็นเด็ก ซึ่งประเทศอังกฤษกำหนดความผิดทางเพศฐานข่มขืนกระทำชำเราโดยบัญญัติความผิดไว้สองมาตราโดยเป็นการกระทำต่อผู้ใหญ่และต่อเด็กดังนี้

พระราชบัญญัติความผิดทางเพศ ค.ศ. 2003 มาตรา 1 การข่มขืนกระทำชำเรา ผู้กระทำความผิดฐานนี้ต้องระวางโทษสูงสุดไม่เกินจำคุกตลอดชีวิตและพระราชบัญญัติความผิดทางเพศ ค.ศ. 2003 มาตรา 5 การกระทำชำเราเด็กอายุต่ำกว่า 13ปี ผู้กระทำความผิดฐานนี้ต้องระวางโทษสูงสุดไม่เกินจำคุกตลอดชีวิตทั้งสองมาตรากำหนดโทษไว้เท่ากันคือระวางโทษไม่เกินจำคุกตลอดชีวิต

ซึ่งทั้งสองมาตราดังกล่าวมีลักษณะและองค์ประกอบความผิดเหมือนกับกฎหมายอาญาของประเทศไทยคือมาตรา276 วรรคแรก ผู้ใดข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่น.. ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี

และปรับตั้งแต่แปดพันบาทถึงสี่หมื่นบาท และมาตรา 277 วรรคแรก ผู้ใดกระทำความผิดที่เรากล่าวข้างต้นไม่เกินสิบห้าปี.. ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดพันบาทถึงสี่หมื่นบาท ทั้งสองมาตรากำหนดโทษไว้เท่ากันคือระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดพันบาทถึงสี่หมื่นบาท ประเทศต่างกันว่าประเทศไทยกำหนดเรื่องอายุแบ่งระหว่างความเป็นเด็กและผู้ใหญ่ไว้ หากมีอายุต่ำกว่า 15 ปี เป็นเด็ก ทั้งกฎหมายของประเทศไทยและกฎหมายประเทศอังกฤษมีการกำหนดความผิดที่กระทำต่อผู้ใหญ่และที่กระทำต่อเด็กให้แยกกันเป็นสองมาตรา และทั้งสองมาตรากำหนดโทษไว้เท่ากันแต่มีความแตกต่างกันอันเป็นนัยสำคัญคือ ตามกฎหมายอาญาประเทศไทย หากมีข้อเท็จจริงในการกระทำความผิดว่า มีผู้กระทำความผิดข่มขืนกระทำความผิดชำเราบุคคลที่เป็นเด็กช่วงอายุ 13-15 ปี โดยเด็กไม่ยินยอมแล้วนั้น ตามกฎหมายอาญาของประเทศไทย จะต้องปรับใช้กฎหมายมาตรา 277 วรรคแรก ซึ่งต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดพันบาทถึงสี่หมื่นบาท ซึ่งเป็นอัตราโทษเช่นเดียวกับมาตรา 276 วรรคแรก

เมื่อพิจารณาตามกำหนดโทษประเทศอังกฤษ หากมีผู้กระทำความผิดข่มขืนกระทำความผิดชำเราบุคคลที่เป็นเด็กโดยเด็กไม่ยินยอมแล้วนั้น พิจารณาโดยใช้พระราชบัญญัติความยุติธรรมแห่งอาญา 2003 จะปรับใช้มาตรา 1 และมาตรา 5 คือ มาตรา 1 มีการข่มขืนกระทำความผิด ผู้กระทำความผิดฐานนี้ต้องระวางโทษสูงสุดไม่เกินจำคุกตลอดชีวิตและ มาตรา 5 การกระทำความผิดชำเราเด็กอายุต่ำกว่า 13 ปี โดยเด็กไม่ยินยอมนั้นผู้กระทำความผิดฐานนี้ต้องระวางโทษสูงสุดไม่เกินจำคุกตลอดชีวิตทั้งสองมาตรากำหนดโทษขั้นสูงไว้เท่ากันคือระวางโทษไม่เกินจำคุกตลอดชีวิตเพื่อให้ผู้พิพากษาได้ใช้ดุลยพินิจในการลงโทษ อังกฤษได้จัดทำคู่มือแนวทางการกำหนดโทษในความผิดเกี่ยวกับเพศ (Sexual Offences Definitive Guideline) ดังที่อธิบายในบทที่ 3 โดยแนวทางการกำหนดโทษ ในความผิดฐานข่มขืนกระทำความผิดชำเรา ที่มีกำหนดโทษขั้นสูงในกฎหมายให้จำคุกตลอดชีวิต คู่มือแนวทางการกำหนดโทษวางแนวทางให้ลงโทษจำคุกระหว่าง 4-19 ปี ส่วนในฐานความผิดข่มขืนกระทำความผิดชำเราเด็กอายุต่ำกว่า 13 ปี ที่มีกำหนดโทษขั้นสูงในกฎหมายให้จำคุกตลอดชีวิต คู่มือแนวทางการกำหนดโทษวางแนวทางให้ลงโทษจำคุกระหว่าง 6-19 ปี เห็นได้ว่าโทษที่กำหนดให้ผู้พิพากษาใช้ดุลยพินิจลงโทษผู้กระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำความผิดชำเราเด็กอายุต่ำกว่า 13 ปี สูงกว่าคือลงโทษจำคุกขั้นต่ำ 6 ปี

ข.เปรียบเทียบกฎหมายประเทศฝรั่งเศส

ประเทศฝรั่งเศสกำหนดเรื่องอายุระหว่างความเป็นเด็กและผู้ใหญ่ไว้ หากมีอายุต่ำกว่า 15 ปี เป็นเด็กเหมือนกับประเทศไทย โดยประเทศฝรั่งเศสมีกฎหมายกำหนดความผิดทางเพศฐานข่มขืนกระทำความผิดโดยบัญญัติความผิดไว้สองมาตราโดยเป็นการกระทำต่อผู้ใหญ่และต่อเด็กดังนี้

มาตรา 222-23 การล่วงละเมิดทางเพศนั้น ไม่ว่าจะด้วยวิธีใด, โดยวิธีตามธรรมชาติ, การกระทำด้วยความรุนแรง, บังคับ ข่มขู่, และทำให้ตกใจกลัว เป็นการข่มขืนกระทำความผิด... ความผิดฐานข่มขืนกระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุก 15 ปี

มาตรา 222-24 การข่มขืนต่อไปนี้ระวางโทษจำคุก 20 ปี ... 2. ข่มขืนกระทำชำเราต่อบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี

ประเทศฝรั่งเศสได้ให้ความสำคัญต่อการกระทำความผิดทางเพศต่อเด็กเป็นอย่างมาก เห็นได้จากการบัญญัติให้การข่มขืนกระทำชำเราบุคคล ระวางโทษจำคุก 15 ปี แต่การข่มขืนกระทำชำเราเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี ผู้ที่กระทำผิดต้องระวางโทษจำคุกสูงถึง 20 ปี ซึ่งมีโทษจำคุกสูงกว่าการข่มขืนบุคคลในมาตรา 222-23 ถึง 5 ปี

ซึ่งทั้งสองมาตราดังกล่าวมีลักษณะความผิดแตกต่างกับกฎหมายอาญาของประเทศไทยคือมาตรา 276 วรรคหนึ่ง และมาตรา 277 วรรคหนึ่ง ทั้งสองมาตรากำหนดโทษไว้เท่ากันคือระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดพันบาทถึงสี่หมื่นบาท

จึงเห็นได้ว่าหากมีหากมีข้อเท็จจริงในการกระทำผิดว่า มีผู้กระทำความผิดข่มขืนกระทำชำเราบุคคลที่เป็นเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี ตามกฎหมายอาญาของประเทศไทย จะต้องปรับใช้กฎหมายมาตรา 277 วรรคแรก ซึ่งต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดพันบาทถึงสี่หมื่นบาท ซึ่งเป็นอัตราโทษเดียวกับมาตรา 276 วรรคแรก แต่หากพิจารณาตามกฎหมายอาญาของฝรั่งเศสนั้นพิจารณาถึงอายุของผู้กระทำตามมาตรา 224-24 ซึ่งต้องระวางโทษจำคุก 20 ปี ซึ่งเป็นอัตราที่สูงกว่า การข่มขืนกระทำชำเราผู้ใหญ่ตามมาตรา 224-23 ซึ่งต้องระวางโทษจำคุก 15 ปี ซึ่งแตกต่างกับกฎหมายของประเทศไทย

3.2 เหตุผลและแนวทางในการเพิ่มโทษในมาตรา 277 วรรคหนึ่งกรณีกระทำชำเราเด็กอายุต่ำกว่าสิบห้าปีโดยเด็กไม่ยินยอม

จากการศึกษาวิวัฒนาการกฎหมายอาญาในอดีตการกำหนดโทษความผิดที่กระทำต่อเด็กตามกฎหมายอาญาในอดีตเห็นว่าการกระทำความผิดทางเพศที่กระทำต่อเด็กร้ายแรงกว่ากระทำผิดทางเพศกับผู้ใหญ่ จึงกำหนดอัตราโทษสูงกว่าซึ่งเป็นไปตามความแรงของอาชญากรรม ซึ่งผู้เขียนเห็นว่าสัดส่วนระหว่างความร้ายแรงของอาชญากรรมนั้นสัมพันธ์กับโทษ จนกระทั่งมีการแก้ไขเพิ่มเติม ตามพระราชบัญญัติประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 8) พ.ศ.2530 ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่มีอัตราโทษเหมือนกับกฎหมายอาญาฉบับปัจจุบัน เห็นว่าไม่สัมพันธ์กัน เนื่องจากเมื่อเทียบความรุนแรงอาชญากรรม ระหว่างการข่มขืนผู้ใหญ่ ตามมาตรา 276 วรรคแรก กับ การกระทำชำเราเด็กหญิงอายุกว่า 13 ปี แต่ไม่เกิน 15 ปี โดยเด็กนั้นไม่ยินยอมนั้น ตามมาตรา 277 วรรคแรก เป็นอาชญากรรมรุนแรงกว่า แต่บัญญัติระวางโทษไว้เท่ากันกับการข่มขืนผู้ใหญ่ ซึ่งผู้เขียนไม่เห็นด้วย ซึ่งผู้เขียนเห็นว่าเป็นการระวางโทษที่ไม่ได้สอดคล้องกับความรุนแรงของการกระทำผิด การกระทำผิดต่อเด็กอายุกว่าสิบสามแต่ยังไม่เกินสิบห้าปี ซึ่งส่วนใหญ่ยังไม่มีความเจริญเติบโตและพัฒนาการด้านต่าง ๆ เช่น ร่างกาย จิตใจ สติปัญญา การศึกษาอบรมและประสบการณ์ไม่เพียงพอที่จะรู้หรือเข้าใจในเรื่องเพศ อีกทั้งยังเป็นมาตราที่ไม่สามารถขอมความกันได้ โดยรัฐเป็นผู้เสียหายเป็นมาตราที่มีคุณธรรมทางกฎหมายมุ่งคุ้มครองสังคม เป็นอาชญากรรมที่มีความร้ายแรง

เป็นความผิดทางศีลธรรมอันดีของประชาชน มาตรา 277 วรรคแรกกำหนดให้เป็นฐานความผิดที่ไม่สามารถยอมความได้ โดยต่างจาก มาตรา 276 ที่สามารถยอมความกันได้ ความผิดฐานกระทำชำเราเด็กตาม มาตรา 277 ไม่ว่าตัวเด็กนั้นจะสละคุณธรรมทางกฎหมาย ยินยอมให้กระทำชำเราก็ตาม รัฐเป็นผู้เสียหายทันที และการที่จะทำให้อภัยโทษสัมฤทธิ์ผลนั้น ต้องมีมาตรการการลงโทษที่สัมพันธ์กันด้วย เมื่อพิจารณาจากองค์ประกอบความผิด ตัวผู้เสียหายและคุณธรรมทางกฎหมายจะเห็นว่า การกระทำชำเราเด็ก ตามมาตรา 277 วรรคแรก เป็นความผิดที่มีความร้ายแรงมากกว่าการข่มขืนกระทำชำเรามาตรา 276 วรรคแรกตามหลักสัดส่วนของการลงโทษ และตามทฤษฎีเหยื่อของอาชญากรรม แต่การบัญญัติโทษนั้น ไม่ได้กระทำให้สอดคล้องกับความรุนแรงของอาชญากรรมซึ่งเมื่อเทียบกับความผิดที่กระทำต่อผู้ใหญ่ตามมาตรา 276 วรรคแรก ผู้เขียนเห็นว่า จึงควรกำหนดให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมโทษใน มาตรา 277 วรรคแรก ให้มีอัตราโทษที่สูงกว่าหรืออย่างน้อยที่สุด ควรให้มีอัตราโทษขั้นต่ำที่สูงกว่า มาตรา 276 วรรคแรก เพื่อให้มีความสัมพันธ์กันระหว่างความร้ายแรงของอาชญากรรมและโทษ เพื่อส่งผลให้การลงโทษเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่มีลักษณะแก้แค้น เป็นการยับยั้งและป้องปรามผู้กระทำผิดให้ได้ผล ซึ่งจะทำให้อาชญากรรมทางเพศต่อเด็กลดลงด้วย

4. ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาตัวบทกฎหมาย คุณธรรมทางกฎหมายที่มุ่งคุ้มครองผู้เขียนมีความเห็นว่า การกระทำความผิดทางเพศที่กระทำต่อเด็กในมาตรา 277 วรรคแรก มีความร้ายแรงของอาชญากรรมมากกว่า การกระทำความผิดทางเพศตามมาตรา 276 วรรคแรก มาตรการทางกฎหมายหรือโทษก็ควรจะได้สัดส่วนกับความร้ายแรงของอาชญากรรมคือบทลงโทษของความผิดในมาตรา 277 วรรคแรก ต้องกำหนดโทษไว้สูงกว่า มาตรา 276 วรรคแรก ดังเห็นได้จาก มาตรา 276 คุณธรรมทางกฎหมายมุ่งคุ้มครองเสรีภาพของบุคคลต้องมีการบังคับกระทำชำเราโดยปราศจากความยินยอม หากผู้ถูกกระทำยินยอมเท่ากับเป็นการสละคุณธรรมทางกฎหมาย ซึ่งตามมาตราดังกล่าวสามารถสละคุณธรรมทางกฎหมายได้ เมื่อสละคุณธรรมทางกฎหมายแล้วผู้กระทำก็ไม่มี ความผิดฐานข่มขืนตามมาตรา 276 นี้ อีกทั้งรัฐยังบัญญัติให้ความผิดฐานนี้เป็นความผิดที่ยอมความกันได้ แต่เมื่อพิจารณาในมาตรา 277 วรรคแรกแล้ว เห็นว่าคุณธรรมทางกฎหมายมุ่งคุ้มครองส่วนบุคคลคือ เสรีภาพทางเพศ และยังมีคุณธรรมทางกฎหมายที่มุ่งคุ้มครองสังคมส่วนรวมอยู่ด้วย จะเห็นว่ารัฐมุ่งคุ้มครองเด็กจากการถูกระทำชำเราอย่างเด็ดขาด โดยเด็กไม่สามารถสละคุณธรรมทางกฎหมายนี้ได้ และถูกกำหนดให้เป็นความรับผิดชอบโดยเคร่งครัดซึ่งไม่สามารถยอมความกันได้

แต่เมื่อพิจารณากลับพบว่าทั้งสองมาตราดังกล่าวมีมาตรการลงโทษไว้ในอัตราที่เท่ากันคือ ระวังโทษสี่ปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่แปดพันบาทถึงสี่หมื่นบาทซึ่งผู้เขียนเห็นว่า สัดส่วนของความร้ายแรงของอาชญากรรมนั้น ไม่สัมพันธ์กับโทษผู้เขียนมีความเห็นให้มีการจัดเรียงลำดับความรุนแรงของ

อาชญากรรมในประมวลกฎหมายอาญาระดับปัจจุบัน โดยพิจารณาจากคุณธรรมทางกฎหมายว่ามุ่งคุ้มครองสิ่งใด มุ่งคุ้มครองสังคมซึ่งเป็นมหาชนหรือมุ่งคุ้มครองเอกชน สิ่งใดมีความสำคัญมากกว่าและกำหนดมาตรการลงโทษให้ได้สัดส่วนเหมาะสมกัน โดยเฉพาะความผิดทางเพศที่ได้ทำการศึกษามานี้ ผู้เขียนเห็นว่าความผิดในมาตรา 277วรรคแรกนั้นร้ายแรงกว่าความผิดในมาตรา 276 จึงมีความเห็นควรให้มีการแก้ไขบทลงโทษให้สูงขึ้นดังนี้จากในปัจจุบันที่ใช้อยู่บัญญัติไว้ว่า

มาตรา 277 ผู้ใดกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภรรยาหรือสามีของตน โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดพันถึงสี่หมื่นบาท

ควรแก้ไขเพิ่มเติมโทษโดยให้ใช้ข้อความดังต่อไปนี้

มาตรา 277 วรรคแรก ผู้ใดกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภรรยาหรือสามีของตน ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดหมื่นถึงสี่แสนบาท

วรรคสอง ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรกมีลักษณะข่มขืนกระทำชำเราโดยขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยผู้อื่นนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้หรือโดยทำให้ผู้อื่นนั้นเข้าใจผิดว่าตน ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่เจ็ดปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่หนึ่งแสนสี่หมื่นบาทถึงสี่แสนบาท

วรรคสาม การกระทำชำเราตามวรรคหนึ่ง หมายความว่า การกระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำโดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำกระทำกับอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้อื่นหรือการใช้สิ่งอื่นใดกระทำกับอวัยวะเพศหรือทวารหนักของผู้อื่น

วรรคสี่ ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสองเป็นการกระทำแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงสี่แสนบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

วรรคห้า ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสองหรือวรรคสามได้กระทำโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโหมเด็กหญิงหรือกระทำกับเด็กชายในลักษณะเดียวกันหรือได้กระทำโดยมีอาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด หรือโดยใช้อาวุธ ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต

วรรคหก ความผิดตามที่บัญญัติไว้ในวรรคหนึ่ง ถ้าเป็นการกระทำโดยบุคคลอายุไม่เกินสิบแปดปีกระทำต่อเด็ก ศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัวจะพิจารณาให้มีการคุ้มครองสวัสดิภาพของเด็กผู้ถูกกระทำหรือผู้กระทำความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็ก หรือจะอนุญาตให้ทั้งสองฝ่ายสมรสกันโดยกำหนดเงื่อนไขให้ต้องดำเนินการภายหลังการสมรสก็ได้และเมื่อศาลได้พิจารณามีคำสั่งอย่างใดแล้ว ศาลจะลงโทษผู้กระทำความผิดน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นเพียงใดก็ได้ในการพิจารณาของศาลให้คำนึงถึงอายุ ประวัติความประพฤติสติปัญญา การศึกษาอบรมสุขภาพ ภาวะแห่งจิต นิสัย อาชีพ สิ่งแวดล้อมของผู้กระทำความผิดและเด็กผู้ถูกกระทำ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำความผิดกับเด็กผู้ถูกกระทำ หรือเหตุอื่นอันควรเพื่อประโยชน์ของเด็กผู้ถูกกระทำด้วยเมื่อแก้ไขแล้วผู้เขียนเห็นว่ากฎหมาย

อาญาจะมีประสิทธิผลในการคุ้มครองป้องกันอาชญากรรมทางเพศ โดยเฉพาะอาชญากรรมทางเพศที่กระทำต่อเด็กที่กำหนดโทษไว้สูงกว่ายอมเกิดผลข่มขู่หรือยับยั้งการกระทำความผิดได้ดียิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

คณิต ฅ นคร (2555).กฎหมายอาญา ภาคความผิด.พิมพ์ครั้งที่10.กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์วิญญูชน

คณิต ฅ นคร(2556).ประมวลกฎหมายอาญา หลักและพื้นฐานการเข้าใจ.พิมพ์ครั้งที่ 5.กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์วิญญูชน

ปกป้อง ศรีสนิท(2559).กฎหมายอาญาชั้นสูง พิมพ์ครั้งที่ ๑.กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์วิญญูชน,๒๕๕๙

อัจฉริยา ชูตินันท์.(2555) อาชญวิทยาและทัณฑวิทยา.กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์วิญญูชน

คณิต ฅ นคร. “หลักประกันในกฎหมายอาญา” วารสารอัยการ เล่ม๔.มกราคม ๒๕๒๔

ประธาน วัฒนวาณิช. “บทบาทของกระบวนการยุติธรรมในการควบคุมอาชญากร” รวมบทความครบรอบ ๖๐ปี ดร.ปรีดีชัย เกษมทรัพย์

วิชา มหาคุณ. “สิทธิเด็กกับกระบวนการยุติธรรมเกี่ยวกับเด็ก” บทบัณฑิตย์. เล่ม ๕๓ ตอน ๔. ธันวาคม ๒๕๔๐

หยุด แสงอุทัย. “การกำหนดโทษสำหรับความผิดในประมวลกฎหมายอาญา”คุณพาท เล่ม ๗. กรกฎาคม ๒๕๐๓

อำนาจ เนตยสุภา – ภาสพงษ์ เรณูมาศ. “มาตรการทางกฎหมายในการกำหนดเหตุจรรยา ในความผิดฐานทำร้ายร่างกาย” บทบัณฑิตย์. เล่ม ๖๔ ตอน ๑. มีนาคม ๒๕๕๑

กัลยาณี สุขเนียม “ปัญหาทางกฎหมายในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา” วิทยานิพนธ์

ธีรพลวัฒนศักดิ์ “เหตุเพิ่มโทษในความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๒๘๕”

วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ธุรกิจบัณฑิตย์, ๒๕๕๘

Sexual offences: **Definitive guideline**,(Online)From <https://www.sentencingcouncil.org.uk/publications/item/sexual-offences-definitive-guideline/>

CesareBeccaria. **OnCrimer and Punishment**, (Online)From

http://www.constitution.org/cb/crim_pun.htm

สถาบันวิจัยและให้คำปรึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ศึกษาความเป็นไปได้ในการกำหนดชั้น โทษ และการนำไปปรับใช้ในประมวลกฎหมายอาญา. ๒๕๔๖

ประมวลกฎหมายอาญา